

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. Дупница, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДУПНИЦА, Ш-ТИ СЪСТАВ ГО, в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светослав Ат. Пиронев

при участието на секретаря Румяна М. Агонцева
като разгледа докладваното от Светослав Ат. Пиронев Гражданско дело № 20231510102191 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на А. З. С. срещу „АПС Бета България“ ЕООД.

Ищцата твърди, че срещу нея имало издаден изпълнителен лист по гр.д. № 1181/2009г. по описа на РС-Дупница, по силата на който следвало да заплати на „Ти Би Ай Кредит“ ЕАД следните суми: 1010,46 лв. – главница, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението – 05.06.2009г. до изплащане на вземането и деловодни разноски в общ размер на 125 лв., от които 25 лв. внесена държавна такса и 100 лв. адвокатско/юрисконсултско възнаграждение. Заявява, че въз основа на цитирания изпълнителен лист имало образувано изпълнително дело № 20128130401368 по описа на ЧСИ А. В., като въз основа молба на вискателя от 10.02.2014г. изпълнителното дело било прехвърлено при ЧСИ Д. В., при когото на 25.03.2014г. било образувано изпълнително дело № 20148610400275. Сочи, че в хода на делото вискателят е продал вземането си чрез цесия на ответника „АПС Бета България“ ЕООД. Въз основа протокол за приемане на изп. дело от 10.12.2021г. служебният архив на ЧСИ Д. В. бил прехвърлен, като образуваното срещу ищцата изпълнително дело било прехвърлено при ЧСИ Г. К. под № 2021924045847. Заявява, че на 02.10.2023г. получила съобщение за налагане на запор от ЧСИ Г. К. във връзка със задълженията по описания изпълнителен лист. Счита, че в периода от 25.03.2014г. (когато бил наложен запор по банкови сметки на длъжника) до 10.12.2021г. (когато изпълнителното дело било прехвърлено при ЧСИ Г. К.) не са предприемани никакви принудителни действия, поради което на 26.03.2016г. производството се смятало прекратено по право, а извършените след това принудителни действия не били в състояние да прекъснат давността. Смята, че след като в периода от 25.03.2014г. до 10.12.2021г. не са предприемани никакви

принудителни действия, задълженията по процесния изпълнителен лист били погасени по давност. По изложените съображения моли да бъде признато за установено по отношение на ответника, че не дължи сумата от 1010,46 лв., представляваща задължение за главница по издаден в полза на „Ти Би Ай Кредит“ ЕАД изпълнителен лист по гр.д. № 1181/2009г. по описа на РС-Дупница.

Ответната страна е депозирала отговор на исковата в срока по чл. 131 ГПК, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Счита, че с издаване на изпълнителния лист по гр.д. № 1181/2009г. по описа на РС-Дупница давността била прекъсната и е започнала да тече нова давност. Счита, че в периода от 2012г. до 26.06.2015г. (когато е постановено ТР № 2/26.06.2015г. по тълк.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, с което е обявено за изгубило сила ППВС № 3/1980г.) давност не е текла с оглед ППВС № 3/1980г. След датата на цитираното ТР (26.06.2015г.) давността се смятала прекъсната с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ, като в случая същата била прекъсната с множество действия по събиране на вземането, както следва: на 04.04.2014г. – запор върху банкови сметки; 23.03.2015г. – постъпили суми от наложения запор; 08.07.2015г. - постъпили суми от наложения запор; 13.09.2016г. – искане за налагане на запори и възбрани; 06.08.2018г. – искане за налагане на запори и възбрани; 05.08.2020г. – искане за налагане на запори и възбрани; 29.06.2021г. – искане за налагане на запори и възбрани; 22.03.2022г. – искане за извършване на изпълнителни действия; 21.06.2022г. - искане за извършване на изпълнителни действия; 23.01.2023г. - искане за извършване на изпълнителни действия; 02.10.2023г. – запор на МПС. Счита, че перемпцията по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не заличава ефекта от предприетите принудителни действия и не влияе на прекъсването на давността. Моли за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Предявеният иск е с правно основание чл. 439 ГПК. В тежест на ищцата е да докаже наличието на правен интерес от предявяването на иска, а именно че е налице висящо и непразнотено изпълнително дело, образувано въз основа на процесния изпълнителен лист. В тежест на ответника е да докаже обстоятелствата, на които основава изгодни за себе си последици, а именно да докаже наличието на обстоятелства, довели до спирането или прекъсването на погасителната давност за процесните вземания.

В случая между страните не е налице спор, а и от приложените доказателства (л. 10) е видно, че срещу ищцата има издаден изпълнителен лист от 29.07.2009г. по гр.д. № 1181/2009г. по описа на РС-Дупница, по силата на който следва да заплати на „Ти Би Ай Кредит“ ЕАД следните суми: 1010,46 лв. – главница, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението – 05.06.2009г. до изплащане на вземането и деловодни разноски в общ размер на 125 лв., от които 25 лв. внесена държавна такса и 100 лв. адвокатско/юрисконсултско възнаграждение.

Не се спори и по въпроса, че въз основа сключен между „Ти Би Ай Кредит“ ЕАД и

„АПС Бета България“ ЕООД договор за цесия от 23.02.2015г. (л.108-143), вземанията по процесния изпълнителен лист били прехвърлени на ответника.

Основният спор между страните се свежда до това дали през периода от 25.03.2014г. до 10.12.2021г. са се осъществили обстоятелства, водещи до прекъсване на давността, по който въпрос съдът намира следното:

Съгласно чл. 117, ал. 2 ЗЗД ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Същата давност е приложима и когато вземането е установено със заповед за изпълнение, като в този случай новата давност тече от влизане в сила на заповедта (Решение № 50295 от 23.01.2023г. на ВКС по гр.д. № 1030/2022г., IV г.о. и др.).

Съгласно разясненията, дадени с ТР № 3 от 28.03.2023 г. по тълк. д. № 3/2020 г., ОСГТК, ВКС и т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, за вземания, за събирането на които има образуван изпълнителен процес преди 26.06.2015г. давност не тече, като за тях давността тече от 26.06.2015г. След тази дата се приема, че давността в изпълнителния процес не спира, но на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД същата може да бъде прекъсната при предприемане на действия за принудително изпълнение. За разлика от исковото производство, в изпълнителния процес давността се прекъсва *многократно* – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. За да избегне погасяване на вземането си по давност, кредиторът следва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес, *в т.ч. като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия* и прилагането на нови изпълнителни способности. Прекъсване настъпва при всяко изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на ЧСИ по възлагане от взыскателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): *насочването на изпълнението чрез налагане на заповед или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазаж, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица*. Не водят до прекъсване на давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В съдебната практика се подчертава, че давността е свързана с поведението на кредитора (тя не се влияе от поведението на други лица), поради което от значение за прекъсването ѝ е действието на взыскателя (отправеното искане до съдебния изпълнител), а не резултата от изпълнителното действие или неговата незаконосъобразност от гледна точка на засегнатите права и интереси на трети лица (Решение № 68 от 01.02.2024 г. на ВКС по гр. д. № 1924/2023 г., IV г.о.). Изтъква се и това, че перемпцията е без правно значение за

давността, а единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право (Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г.о., Решение № 3 от 04.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г.о. и др.).

В настоящия случай от изисканите изпълнителни дела се установява, че за събиране на вземанията по процесния изпълнителен лист, издаден по гр.д. № 1181/2009г. по описа на РС-Дупница, е имало образувано изпълнително дело № 20128130401368 по описа на ЧСИ А. В., прехвърлено по молба на вискателя от 10.02.2014г. при ЧСИ Д. В., при когото било образувано изпълнително дело № 20148610400275. Въз основа протокол за приемане на изп. дело от 10.12.2021г. служебният архив на ЧСИ Д. В. бил прехвърлен, като образуваното срещу ищцата изпълнително дело било прехвърлено при ЧСИ Г. К. под № 2021924045847. Както бе посочено по-горе, при наличие на образувано изпълнително производство до 26.06.2015г. давност не тече (т.е. до приемане на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС), поради което преценката дали процесните вземания са погасени по давност е обусловена от това дали след посочената дата са се осъществили обстоятелства водещи до прекъсване на давността.

Видно от приложените молби (л. 147, л. 150, л. 154-155, л. 157, л. 159-160, л. 167), на 13.09.2016г., 06.08.2018г., 05.08.2020г., 06.08.2021г., 22.03.2022г., 21.06.2022г., 01.02.2023г. вискателят е поискал от съдебния изпълнител да направи справки за наличието на трудови договори, МПС, банкови сметки и недвижимо имущество на длъжника, *както* и да наложи запор върху трудовото възнаграждение, МПС, банкови сметки и възбрана на недвижимото му имущество, а от приложените разпореждане на ЧСИ и съобщения (л. 175-177) е видно, че на 02.10.2023г. е наложен запор върху МПС, собственост на А. С.. Предвид изложеното по-горе (че в изпълнителния процес прекъсването на давността настъпва многократно, с всяко отправено искане до съдебния изпълнител да предприеме определен изпълнителен способ, вкл. когато се иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия), в случая следва да се приеме, че на всяка от посочените дати, на която вискателят е искал от съдебния изпълнител да предприеме конкретни действия, насочени към събиране на вземанията, е настъпвало прекъсване на давността, след което е започвала да тече нова петгодишна давност. Обстоятелството, че предприетите по изпълнителното дело действия не са довели до събиране на процесните вземания и до удовлетворяване на кредитора са без правно значение за прекъсването на давността. Без значение за давността е и това дали е била налице перемпция, тъй като прекъсването на погасителната давност е обусловено единствено от поведението на кредитора, а съдебният изпълнител е длъжен да извърши поисканото изпълнително действие, независимо дали е образувал ново изпълнително дело (Решение № 3 от 04.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г.о., Решение № 60282 от 19.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 903/2021 г., III г.о., Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г.о., Определение № 441 от 26.05.2022 г. на ВКС по гр. д. № 495/2022 г., III г.о. и мн. др.).

По изложените съображения, следва да се приеме, че давността за събиране на

вземанията по процесния изпълнителен лист, издаден по гр.д. № 1181/2009г. по описа на РС-Дупница, не е изтекла.

Ето защо, предявеният иск се явява неоснователен и като такъв следва да се отхвърли изцяло.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, право на разноси има ответникът за сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. З. С., ЕГН: *****, адрес: *** срещу „АПС Бета България“ ЕООД, ЕИК: 203374133, седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Триадница, бул. „България“ № 81В, ап. 3 иск с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че е погасено по давност правото на принудително изпълнение на сумата от **1010,46 лв.** – главница, за която в полза на „Ти Би Ай Кредит“ ЕАД има издаден изпълнителен лист по гр.д. № 1181/2009г. по описа на РС-Дупница.

ОСЪЖДА А. З. С., ЕГН: *****, адрес: *** да заплати на „АПС Бета България“ ЕООД, ЕИК: 203374133, седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Триадница, бул. „България“ № 81В, ап. 3 сумата от **100 ЛЕВА** – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Кюстендил, в двуседмичен срок от датата на получаване на съобщение за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Дупница: _____